

זמני שבת קודש

רבונו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	תל אביב
17:56	17:33	16:32	תל אביב
18:01	17:37	16:31	ירושלים
17:53	17:30	16:29	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הפסגה הנכספת

כל אחד מאיתנו, בכל זמן נתון, שואף ורוצה להצליח, ומשקיע מחשבה רבה בשאלה הנצחית והרת הגורל: איך מצליחים. כל אדם חפץ להצליח בדברים החשובים עבורו, אך כולם כאחד שווים ברצון גלגול את הסוד ולפצח את הנוסחה, איך מגיעים לאותה הצלחה נכספת...

מאמנים אישיים, מומחים גדולים ובתי ספר, עוסקים בפתרון השאלה הזו והגשת הפתרון לציבור הרחב. כל אחד מהם בדרכו, אך הצד השווה שבכולם הוא הקביעה: צריך לשאוף ליעד ברור, להציב מטרה ברורה! 'כדי להגיע להצלחה בכל תחומי החיים', יאמר כל מאמן מתחיל, 'קודם כל תאמרו: לאן אתם רוצה להגיע? מה היעד הסופי? מה השאיפות שלך בחיים? ראשית, תקבע יעד, תגדיר את המטרה, תשאף למקום ייעודי. בלי זה אי אפשר להצליח בכלום!'

בואו נחשוב, עד כמה נוכל להשתמש בכלי העצום הזה, גם לחיים האמיתיים, לעולם הרוחני שלנו, וכמה נוכל להתקדם בעזרתו. בפרשת שבוע זה, אנו מגלים את הדרך המקורית והמעניינת בה בחר יעקב אבינו לברך את נכדיו. יעקב אבינו מברך את בני יוסף במילים 'שימך אלוקים כאפרים וכמנשה' - שבפשוטו של מקרא הכוונה היא כי כל יהודי יברך שבניו יגדלו ויצליחו כמו אפרים ומנשה.

אך בהתבוננות נוספת, הבה נחשוב: הרי יעקב יכול היה לברכם שיגדלו ויצמחו לענקי הרוח וגדולי הדור, שיזכו להגיע לדרגות גבוהות ונאצלות, שיוצלו להשיג את כל מה שירצו? מדוע הוא בחר להזכיר את שמותיהם, להעמידם כמופת ודוגמה?

כי מעבר לברכה, טומן יעקב בדבריו גם מסר, הדרכה לחיים לצאצאיו כולם: כדי להגיע רחוק במעלות התורה והיראה, כדי להתפתח לרמות הגבוהות של עובדי השם ויראי אלוקים, קיבעו לכם יעד להגיע לאנשי הדוגמה שאני מציב בפניכם, הלא הם אפרים ומנשה. שאו עיניכם והביטו אל דמויות ההוד כאפרים וכמנשה, ותשאפו להגיע אליהם ולקצה דרגתם!

הרה"ג דניאל זר שליט"א ראש ה"שיב" והמוסדות

המנוע של הפרנסה

מה הדבר שמביא את הברכה ומשפיע פרנסה לאדם בשפע רב?

לו, הוא חושב שמרוויח אבל מפסיד. יש לכסף ארבע שמות: כסף זוז ממון דמים. כסף על שם שנכספים אליו הכל ומתאווים אליו, ממלאים טפסים מתמלאים שאיפות לזכות. "זוז" על שם שזז מהון להון מזה לזה, כי מטבע הגלגל חוזר בעולם. "ממון" מלשון ממונה, שאדם הוא ממונה ואפטרופוס על הכסף כדי שיתן לעניים נזקים ומוסדות. אדם שיש לו כסף ועשירות ולא עושה צדקה וחסד, הקב"ה עושה אחד מן השנים או לוקח את הכסף ממנו או לוקח אותו מן הכסף. כי הוא ממונה על הכסף, כפקיד שאינו עושה את עבודתו, שמפטרים אותו. הקב"ה עשאו עשיר כדי שיהיה ממונה מטעמו יתברך על הצדקה בעולם. "דמים" מלשון דם, כמי שיש לו הרבה דם בגופו צריך להקיז דם, כך מי שיש לו הרבה מעות צריך לתת לאחרים...

בשבת מוסר מספר בספרו מעיל צדקה, ריב גדול היה לי עם ראשי הקהל, שבונים בניינים גבוהים, אם היו משקיעים מעט מכספם לצדקה היו קונים את עולמם. הייתי בבית עשיר לאחרונה, ויש לו ילד אחד בבית, ואני מסתכל בבית הגדול ואומר לעצמי צער בעלי חיים, אין ש"ס אין ספריה, מה תעשה בכל זה. חצי מזה רבע מזה היית משקיע בעולם הבא, היית קונה את עולמך, כל הבית הזה ישאר פה. עירום ישוב כאשר יצא מבטן אמו, למעלה הוא יבכה כי לא לקח עימו מאומה.

עולם הזה דומה לפרוזדור עולם הבא דומה לטרקלין, התקן עצמן בפרוזדור כדי שתכנס לטרקלין! ואז"ל עולם הבא דומה לים, מי שהכין ביבשה יאכל בים מי שלא הכין ביבשה מה יאכל בים? תחטוף מצוות על ימין ועל שמאל, כדי להתכונן לטרקלין לעולם הבא! ואמרו חז"ל אין אדם מעני מן הצדקה, מטבעות הצדקה הם הגלגלים של הפרנסה. משל משלו לאדם שהולך לשוק וקונה ומעמיס סחורה יקרה, וכשרוצה ליסוף ודופק בסוסים והם לא נוסעים, הוא רואה שהעגלה כבדה מידי, מה הוא עושה, ראה את הגלגלים הגדולים קשיים בפרנסה, מה הוא עושה? מוריד מהגלגלים, מפחית מן הצדקות. אי שוטה שבעולם, יש להוריד במטען ולא בגלגלים! הצדקה היא המנוע שמצמיח את הפרנסה ואת הברכה!

שנם מצוות שיש קושי לקיימן בגלל שהממון חביב על האדם ביותר, אדם שתורם לשיבות לתלמודי תורה לאלמנות ויתומים, זכות עצומה היא. פלא גדול הוא לראות בני תורה המתקיימים ממילגה של אלפיים שקל לחודש והם מפרשים מעשרות להחזיק תורה, להחזיק משפחה. ואילו אנשים אחרים שעובדים לפרנסתם שיש להם די והותר מצלצלין מזלזלין. ולמה? קשה לעמוד בניסיון. והקב"ה הרי אומר: **"ובחנוני נא בזאת אם לא אפתח לכם את ארונות השמים והריקותי לכם ברכה עד בלי די"**. הקב"ה אומר תנו צדקה כי קרובה ישועתי לבוא. למה בשבת אסור לנסות את הקב"ה, בתפילין, בכל מצוה, ורק בצדקה אמר הקב"ה "ובחנוני נא בזאת?" כי אין הקב"ה אוהב שאדם אומר הממון שלי... כי אין אדם קובע כלום, לא אחת אמרו לי אנשים שהם נוגעים בעפר נעשה זהב... בכל אשר פנו הצליחו, והיום מזלם הפוך, כל אשר נוגעים נעשה עפר. והאדם לא השתנה, אותו אדם ואותן כשרונות. מאי האי? מה ארע? אין מקרה, הקב"ה רצה שיהיה לו היה לו, וכשלא רצה שיהיה לו אין לו.

אין מי יאמר לו מה תעשה ואין מי יאמר לו מה תפעל, כי הכל מעשי ידיו. הכל מסתובב מלמעלה. אדם מתפאר בלבבו לאמר, ואמרת בלבבך כחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה, וזכרת את ה' אלוקיך כי הוא הנותן לך כח לעשות חיל. כשאומר כחי ועוצם ידי וגו' הקב"ה לוקח לו את נכסיו, ללמדו שהוא לא בעל הבית. רק במעשרות מורה אדם ומראה שהכל הוא מהש"ת, לא בתפילין לא בשבת ולא בכל מצוה אחרת. ולמה? הקב"ה מבקש לאדם עשר אחוז, אדם ירא שמים אומר תודה על מה שנתת, הכל שלך, ונותן את המעשר בשמחה, יודע שאין הכסף שלו.

יש אנשים שמשתכרים הרבה ואינם גומרים את החודש, כי אין ברכה בכסף. מנהג העולם שמי שמשתכר מעט ונותן מעשר כפי ערכו, נותן בשמחה, אולם אם מרוויח הרבה כבר קשה לו לתת, ולמה? זה מעשר וזה מעשר?! אלא שהוא לא זוכר את האמת שהוא זה שמקבל תשעת אלפים מה' יתברך ולא שהוא הנותן אלף לה' יתברך.

וזו מטרת מצות צדקה ומעשר להרגיל את האדם שהכל ממנו יתברך, "לי הכסף ולי הזהב אמר ה'" והוא הנותן לו עצה להצליח בפרנסה.

ואמר שלמה החכם מכל אדם בספר משלי: יש מפזר ונוסף עוד וחושך מיושר אך למחסור. פירוש, יש מפזר מצוות לצדקה ומרוויח הרבה, ויש שחוסך מצדקה וחסר

מותק דרשתנו השבועית של הר"ג דניאל זר שליט"א המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בשיבת אור דוד

* ניתן להקדיש לע"ג לרפואה או הצלחה

חוצה אריות שותף ביכוי תרומה?

בתרומה של 100 ש"ח אתם שותפים בהפצת אלפי עלוני 'אור הפרשה' בכל רחבי הארץ

להצטרפות חייגו: 03-61-50-203

סיפור לשבת

הרב אשר קובלסקי

השטיחים של חינוך

החשוב מכל!

רבי אלחנן שמע, ונהרת שמחה פשטה על פניו. יהודי בעל הבית שמבין טוב כל כך את חשיבות התורה וערכה, וכמה חשוב לו שבני ביתו יפנימו את המסר הזה, בכל מחיר! הוא פנה ונכנס מהכניסה הראשית, תוך שהיהודי העשיר מודה לו בחום על שבזכותו העביר שיעור של אהבת התורה לבני משפחתו! ואכן, זכה אותו יהודי שהתקיימו בו דברי חז"ל 'דרחים רבנן הוה ליה חתנין רבנן'. הוא זכה ששני חתניו היו מגדולי ראשי הישיבות בטלז בארה"ב, וזרעו חונך על ברכי המסר שאהבת התורה וכבוד התורה והחזקת התורה – הם הנכסים החשובים ביותר, וטובים מאלפי זהב וכסף!

אין לנו שטיחים יקרים, למעטים מבינינו יש יכולת כלכלית גבוהה, אך גם בדברים פשוטים נוכל להעביר את המסר החשוב: אם נתייחס בכבוד ללומדי תורה, אם נעניק את כל הלב והתמיכה לבנינו היושבים באוהלה של תורה, אם ניצור חשיבות בדיבורינו ובמעשינו לתלמידי חכמים – המסר הזה יעבור לילדים שלנו, כי אין קדושה כתורה ואין רוממיה כישראל.

החזקת תורה אינה דווקא הענקת תרומות נדיבות לעמלי תורה. בוודאי, אשרי הזוכה לכך, אך גם כל יהודי יכול. החזקת תורה היא הכרה בחשיבותה, בעידוד לומדי תורה, בהענקת כבוד ללומדי תורה, או אז נפנים כי התורה היא חיינו והציר המרכזי שלנו – וכשנטיע מסר זה בלב בנינו ובנותינו, נזכה לדורות ישרים של עוסקי ולומדי תורה.

המשרתים ומביאים את צרכי הבית. כאשר חשב כן היה - אותה כניסה היתה מהמחסן, מקום שרוצף באבנים פשוטות וזולות, והיה מוזנח ומלוכלך. שמח רבי אלחנן כי יוכל להיכנס לבית מדלת זו, ואכן – דפק בדלת הזו וביקש לדבר עם בעל הבית.

בעל הבית היה מופתע: מי הוא זה ואיזה הוא שקורא לו מהכניסה האחורית? הן שם זו דלתם של משרתי הבית, ולא של אורחים מן המניין? להפתעתו, הוא מגלה בחלל הדלת את ראש הישיבה הנערץ, רבי אלחנן וסרמן, המסביר כמתנצל שלא רצה ללכלך את הכניסה הטרקלינית, ולפיכך הגיע מהדלת האחורית...

היהודי העשיר נדהם, אך התעשת במהרה. 'במחילה, ייכנס ראש הישיבה מהדלת הראשית, מהכניסה היפה לטרקלין. לא ראוי הדבר שמי שנושא בעול תורה וכל מהותו תורה, ייכנס באותה דלת עם הפועלים הנכרים!' אך רבי אלחנן לא הבין: 'לשם מה רבי יהודי? הבט וראה, כל מגפיי מלאים בוצץ, כל בגדיי מלאים לכלוך. מה לך ולצרה הזאת בכניסה הטרקלינית המפוארת?'

העשיר התעקש: 'במסותא, ראש הישיבה ייצא מדלת זו, יחזור לחזית הבית וייכנס בדלת הקדמית, בבקשה! אם לא כן, ראש הישיבה הורס את חינוך בנותיי – הן כל ימיי אני מחנכן שהתורה היא החשובה מכל, והשטיחים היקרים, כל הכסף והזהב, בטלים המה לפני כבוד התורה! ועתה, ראש הישיבה מקלקל את חינוך ילדיי, לא יעלה על הדעת!'

ייכנס כבודו מהכניסה הראשית, יבוא עם המגפיים והבוץ בתוככי הטרקלין, ילכלך ויהרוס את השטיחים היקרים, אך כל בני הבית יראו ויפנימו – כבוד התורה הוא

הגאון רבי אלחנן וסרמן הי"ד, ראש ישיבת ברנוביץ' ומגדולי ראשי הישיבות בדור הקודם (מחבר ספרי 'קובץ שיעורים'), נהג לצאת לארה"ב הרחוקה לגייס כספים למימון והחזקת הישיבה. באותם ימים לא היו טיסות סדירות ונוחות כהיום, וכל מסע כזה הצריך כוחות נפש וגוף עצומים, ומסירות רבה להיפרד מהמשפחה לתקופה, להיטלטל בספינות שבועות מספר, לצאת לארץ נוכריה זורה, וכל זאת – שההצלחה כלל לא מובטחת...

פעם סיפר, שכאשר קשה עבורו המאמץ, הוא נוטל חיזוק מדבריו של בעל הבית אחד שבביתו ביקר בעבר. 'ממנו למדתי', היה אומר, 'עד כמה חשוב להחזיק תורה, ועד כמה אסור להביט על הקשיים והנסיגות שבדרך'... ומעשה שהיה כך היה:

רבי אלחנן נהג להגיע לכתובת קבועה, אשר בעליה היה יהודי עשיר מאוד, ותומך תורה באהבה ובחביבה. בכל פעם היה מתקבל אצל אותו יהודי בכבוד מלכים, ובלי לבקש היה מקבל נדבת לב הגונה, ברוחב יד ובסבר פנים יפות.

פעם נקלע רבי אלחנן לארה"ב בעיצומו של החורף, הדרכים היו משובשות ובוציות והגשם חולל שמות ברחובה של עיה. רבי אלחנן ידע כי ביתו של עשיר זה מרוצף בשטיחים יקרים ועדינים מקיר לקיר, ולכן דחה את הביקור במעונו עד לשעה שיוכל להגיע אליו בצורה נקיה. דא עקא שהחורף המשיך להכות במלוא העוצמה, ובכל פעם כשהתקרב לביתו של היהודי העשיר – גילה את עצמו מלא בבוץ ולכלוך, ולא עלה על דעתו להיכנס כך לבית העשיר, ולהשחית את השטיחים היקרים והמעודנים...

פעם אחת, כשהתקרב לבית העשיר, גילה כי לבית פתח נוסף ואחורי, ממנו נכנסים

"אם ראש הישיבה לא יצא מדלת זו ויחזור לחזית הבית הוא הורס את חינוך בנותיי...."

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב אשר קובלסקי נכנסו לאתרנו: Rabenu.com

רוצה להיות יותר קצוץ חריק?
בתרומה של 100 ש"ח אתם שותפים בהפצת אלפי עלוני 'אור הפרשה' בכל רחבי הארץ

להצטרפות חייגו: 03-61-50-203

• ניתן להקדיש לע"ג. לרפואה או להצלחה

קבלת שבת

א. צריך להוסיף מחול על קודש ולפרוש מעשיית מלאכה בערב שבת קודם זמן בין השמשות דהיינו קודם שקיעת החמה, ואין שיעור מן התורה לתוספת שבת, אלא העיקר שיפרוש ממלאכה בזמן שהוא ודאי יום, ומספיק אפילו חמש או עשר דקות לפני השקיעה (וצריכים לוודא שהשעון מדויק). אולם ראוי ונכון לפרוש ממלאכה עשרים דקות לפני שקיעת החמה, שבכך יוצאים ידי חובת כל הפוסקים.

ב. על אף הנאמר לעיל שראוי לפרוש ממלאכה עשרים דקות לפני השקיעה, מכל מקום אם רוצה להקדים קודם זמן זה ולקבל עליו את השבת- הרשות בידו, ובלבד שהיה אחר פלג המנחה דהיינו תוך שעה ורבע לפני שקיעת החמה. ואם קיבל לפני זמן זה- אין קבלתו קבלה.

ג. אין קבלת שבת תלוי בהדלקת הנר, ומעיקר הדין נפסק בשולחן ערוך שלאחר עניית "ברכו" נחשב כקבלת שבת, ובמקומות שנהגו לומר "מזמור שיר ליום השבת" נחשב כקבלת שבת. ומכל מקום בזמנינו שנהגים לומר "לכה דודי" כשאומרים "בואי כלה שבת מלכתא" נחשב כקבלת שבת ואסורים במלאכה אפילו שעדיין לא שקעה החמה (שאם שקעה כבר החמה אסורים במלאכה בלאו הכי מחמת השקיעה). וכן הוא לפי דעת האר"י הקדוש שבאמירת "בואי כלה" מקבלים את השבת.

ד. אם בא לבית הכנסת ומצא שהציבור עומדים לקבל שבת, מתחיל הוא להתפלל מנחה, אף על פי שבעודו מתפלל מנחה מקבלים הציבור את השבת, עם כל זה מותר כיוון שהתחיל בהיתה ואפילו שידוע בביור שלא יגמור תפלתו לפני שיקבלו הציבור שבת, ומכל מקום עדיף יותר שיצא מחוץ לבית הכנסת ויתפלל שם.

ה. הנכנס לבית הכנסת בערב שבת להתפלל מנחה, ולפני כן שמע משליח צבור של מנין אחר "ברכו את ה' המבורך", לא יענה "ברוך ה' המבורך", שאם יענה ברכו עם הציבור, לא יוכל להתפלל מנחה אחר כך, שאחר שעשאו קודש לא יעשנו חול, ואין תנאי מועיל בזה כלל. ואם עבר וענה ברכו, לא יתפלל מנחה, אלא צריך להתפלל ערבית של שבת פעמיים.

ו. המתפלל בכותל המערבי או בבית הכנסת שיש שם מנינים רבים בזה אחר זה, והתפלל ערבית מבעוד יום לאחר פלג המנחה, רשאי לענות קדושה וכן לענות אמן אחר חזרת השליח ציבור לתפילת מנחה, בין בחול בין בשבת.

ז. צריך להקפיד שלא לשהות את אמירת "בואי כלה" שבוא מקבלים את השבת עד לאחר שקיעת החמה, ולכן אם הגיע זמן סמוך לשקיעת החמה, לא ימתינו הציבור אפילו לאדם גדול, כדי שלא יבטלו מצוות קבלת שבת לפני שקיעת החמה.

שיש לו הערכה עצמית, אינו משולל מכל רגשי נחיתות. כמו שביטחון עצמי וחוסר ביטחון עצמי עשויים להימצא בו- זמנית אצל אותו אדם- בנוגע לתחומים שונים, כך הערכה עצמית עשויה להיות גבוהה אצל האדם בנוגע לתחום מסוים, בו בזמן שבהיבט אחר אצל אותו אדם קיימים רגשי נחיתות).

זה המקום להעיר ולהסביר שלכאורה, אם הסובל מרגשי נחיתות נמצא בקצה הבעיית של הסקלה, הרי שהמטפח רגשי עליונות נמצא בקצה החיובי של הסקלה. אבל האמת היא שההנחה הזאת אינה נכונה.

רגשי עליונות אינם חיוביים כלל, אף אם לכאורה הם תורמים להערכה העצמית. זאת מפני שרגשי עליונות הם רגשות יחסיים, ותמיד הם מבוססים על התחושה שהאחרים נחותים. אין ספק שלא נכון ולא טוב לבסס את ההערכה העצמית על השוואה לאחרים ועל ההרגשה שאנו טובים מהם. מלבד העובדה שהדבר מגונה בגלל הגאווה והשחצנות שבו, ייתכן שיש בו בחינה מסוימת של "מתכבד בקלון חברו", שחז"ל גינו כל כך. בין כך ובין כך, לא זו הכוונה בפיתוח הערכה עצמית טובה ובריאה.

הערכה עצמית צריכה ויכולה להיות מבוססת על ההערכה אבסולוטית של האדם, לא מפני שהוא טוב מהאחרים, אלא מפני שהוא מה שהוא, ובעיקר- מפני שהוא טוב יותר היום מכפי שהיה אתמול.

זה עשוי להיות מכל סיבה שבעולם ובכל תחום שהוא: משום שהוא השתפר לאחרונה/ הצליח לעמוד במבחן וקיבל (או נתן לעצמו) ציון גבוה/ ניצח בוויכוח או הציג את עמדתו בטוב טעם ודעת/ עמד בניסיון ולא נכשל/ הוכיח יעילות וכישרון רב בתחום כלשהו, או אפילו רק מפני שהוא בנו של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, מפני שהוא יהודי שומר תורה ומצוות, הנמנה על חיילותיו של הבורא יתברך שמו.

למאמרים נוספים של הרב אהרן פרידמן
נכנסו לאתרנו: Rabenu.com

מדריך לחיים הרב אהרן פרידמן

הערכה עצמית

הערכה עצמית, פשוטה כמשמעה: מידת ההערכה שבה אדם מעריך את עצמו. ככל שאדם חושב ומרגיש שהוא "שווה" יותר, יש לו הערכה עצמית גבוהה יותר, וככל שהוא מרגיש עם עצמו טוב פחות וחש שהוא אינו "שווה", ההערכה עצמית שלו נמוכה יותר. (יש שמשתמשים בביטוי 'הערכה עצמית' בתוספת תואר: גבוהה/ נמוכה, כדי להגדיר את מידת ההערכה שבה האדם מעריך את עצמו, ויש שמשתמשים בו בלי התוספת הזאת, מפני שעצם מילה 'הערכה' מבטאת לדעתם הערכה חיובית. אלו וגם אלו לדבר אחד מתכוונים, ואין בכך הבדל למעשה).

פשוט ומובן, שכל שאדם מעריך את עצמו יותר, כך טוב לו יותר עם עצמו וכך הוא מאמין יותר ביכולתו לעשות את מה שהוא רוצה ומתכנן לעשות. כתוצאה די טבעית של מהלך זה, ככל שהוא מאמין יותר ביכולתו לעשות את מה שהוא רוצה, הוא אכן מעז לנסות יותר, וממילא אף מצליח יותר. הצלחותיו מחזקות את הערכתו העצמית וחוזר חלילה.

הערכה עצמית נמצאת בקצה האחר של הסקלה שעליה נמצאים רגשי הנחיתות. בדרך כלל, מי שיש לו הערכה עצמית אינו סובל מרגשי נחיתות, ומי שיש לו רגשי נחיתות אין לו הערכה עצמית גבוהה. (הסובל מרגשי נחיתות אינו מרוקן מכל הערכה עצמית, ומי

אמונה ובטחון הרב ישראל לוגסי

תפקידנו היום במידת הבטחון

עלינו לעמד על תופעה הנראית תמוהה במציאות העבדות שבדורנו לעמת דורות הראשונים, הנה הדורות הראשונים היו האנשים חזקים בנפשם ובורחם, עזם ואמצם היה חזק, היו יציבים ועקביים בדעתם ללא תזוזה.

ומאיך בימיהם הנסיונות וההתמודדיות עם הרע היו מועטים, כאין וכאפס לעמת הנסיונות הפתויים וההתמודדיות הקשות שבימינו, ואלו אנו החלשים בנפשיותנו, כל משב רוח של נסיון כבר מנענע אותנו, דוקא עלינו נחתו "פצצות" של נסיונות ופתויים שלא היו מעולם.

וכאן יש לשאל כיצד "צדק האזון", לכאורה האזון הנכון היה שבדורות הראשונים שלכם היה בריא כאולם, להם היה נצרך נסיונות כשלו תקיפים ותכופים, ואלו לנו חלושי הדורות היה מגיע נסיונות קלים יותר כשל הדורות הקודמים שכח הרע לא היה תקיף כל כך. אולם התשובה, העבדות הנן בהתאם ליעוד ולתפקיד, ונבאר.

בדורות הראשונים היתה הדרישה לשגשג בדרגות הרוחניות, שכן יעודן היה להגיע לדרגת תנא, אמורא, ראשון, ראשוני האחרונים, ולכן הניחוס מנסיונות קשים ומפרכים כדי שלא לגזול מהם את ישוב דעתם להתעלות במעלות התורה והקדשה מעלה מעלה.

מוסדות אור דוד שמחים להזמין
את כל הקהל הרחב להילולת

**הנשר הגדול בעל ה"יד החזקה"
רבנו הרמב"ם זי"א
והמנורה הטהורה המלובן
רבי יעקב אבוחצירא זי"א**

שיתקיים אי"ה ביום רביעי יח' טבת (15/1 למינינם)
בישיבתנו הקדושה "אור דוד" המכנים 108 ב"ב
בשעה 20:30

בהשתתפות

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה והמוסדות

משגיח הישיבה שליט"א

ינעים את הערב
זמר אורח
ותזמורתו

מנחה הערב
גדול מזכה הרבים
הרב שמעון פרץ הי"ו

פרטים נוספים בהמשך...

בואו בהמוניכם לערב מהנה ובלתי נשכח!

הכניסה
חופשית

הכניסה לנשים
מרחוב שלוש
השעות

ניתן לצפות
בשידור חי באתרנו
Rabenu.com

ההילולה תעובר
לנקודת הלוי
מהשעה 21:30

כיבוד
קל